

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **S. A.**, nar. X
st. přísl. X
t. č. v X
zastoupen JUDr. Ondřejem Bultasem,
advokátem se sídlem Sokolovská 81/55, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-D02-PS-2021,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1. Žalobce včasnou žalobou ze dne 12. 5. 2021, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“) téhož dne, brojil proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2021, č. j. OAM-258/ZA-ZA12-D02-PS-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců podle

ustanovení

§ 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), přičemž doba trvání zajištění byla ve smyslu ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu stanovena do 14. 6. 2021.

II. Napadené rozhodnutí

2. V napadeném rozhodnutí žalovaný předně uvedl, že žalobce podal dne 19. 4. 2021 žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR a aktuálně se nacházel v Příjímacím středisku Zastávka u Brna. Žalobci byly sejmuty otisky prstů, přičemž ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC vyplynulo, že žalobce podal takéž žádost o mezinárodní ochranu v Německu dne 6. 9. 2016 a v Polsku dne 4. 2. 2016. Lustrací bylo zjištěno, že žalobci vydalo Německo rozhodnutí o správním vyhoštění ze států Schengenského prostoru s platností od 10. 1. 2020 do 10. 1. 2023. S žalobcem bylo dále zahájené správní vyhoštění v ČR dne 25. 3. 2021.
3. V poskytnutí údajů k žádosti dne 28. 4. 2021 žalobce sdělil, že svůj cestovní doklad odevzdal v Polsku v roce 2016, když tam přicestoval jako nezletilý, nyní vlastnil pouze kopii občanského průkazu Turecka. V Německu má několik různých dat narození, která byla důsledkem absence tureckých dokladů. V Německu žádal o mezinárodní ochranu, která mu byla nakonec zamítnuta. Následně nelegálně vstoupil na území ČR, kde pobýval od prosince roku 2019 neoprávněně. Za důvod žádosti o mezinárodní ochranu v ČR označil skutečnost, že zde má přítelkyni, kterou si chce vzít.
4. V průběhu pohovoru k žádosti dne 7. 5. 2021 žalobce uvedl, že se s přítelkyní seznámil v roce 2019 přes sociální sítě, vztah ale začal až na území ČR v roce 2020, když nelegálně přicestoval. Na cizinecké policii se dříve nehlásil, jelikož se obával, že bude navrácen do Německa, kde měl určité problémy. Chtěl se na území ČR nejprve rozkoukat, aby zjistil, zda mu bude země vyhovovat. Během svého pobytu v ČR dostával peníze od příbuzných z matčiny strany. Dále konstatoval, že se do Německa vrátit nechce kvůli své přítelkyni, kterou nechce opustit. O možnosti žádat o sloučení z Německa se dozvěděl, až když byl v ČR. V závěru uvedl, že rozhodnutí o návratu do Německa bude respektovat, zároveň však v odpovědi na další otázku uvedl, že vycestovat z ČR nechce.
5. Žalovaný následně konstatoval, že žalovaný vstoupil na území ČR neoprávněně z několika důvodů. Dle informačního systému bylo žalobci vydáno Německem správní vyhoštění ze států Schengenského prostoru. Žalobce neoprávněně vstoupil jak na území členských států, tak opakovaně neoprávněně překračoval hranice členských států. Z dosavadního jednání žalobce je zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nebude nadále respektovat a bude opětovně mařit výkon správních rozhodnutí. Z jeho výpovědi nadto žalovaný seznal, že si plánuje zlegalizovat svůj pobyt na území ČR prostřednictvím sňatku s občankou ČR, přičemž k tomu využívá institut žádosti o mezinárodní ochranu.
6. Žalovaný proto dovodil, že žalobce vstoupil na území ČR neoprávněně, přičemž porušil nejen podmínky vízového režimu pro občany Turecka, ale i správní vyhoštění

vydané Německem a na území ČR pobýval řadu měsíců zcela nelegálně. Z jeho výpovědi bylo zřejmé, že do vlasti se vrátit nechce a do Německa, které je v jeho případě odpovědné za jím podanou žádost o mezinárodní ochranu, se nechce taktéž vrátit. Žalobce zároveň přiznal, že na území ČR pobýval nelegálně až do okamžiku, kdy byl kontrolován policií, a v minulosti rovněž nebyl nikdy hlášen k pobytu. Z výpovědi žalobce je jasné, že institut žádosti o mezinárodní ochranu zneužil pro legalizaci pobytu na území ČR. S ohledem na výše uvedené měl proto žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu.

7. Z postupu žalobce je zároveň dle žalovaného zřejmé, že v jeho případě nelze rozumně předpokládat, že by své jednání náhle změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle ustanovení § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Účelem zvláštních opatření není pouze zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale také zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí dále nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR i jemu uložených povinností, ale také jeho zcela účelové jednání při neoprávněném vstupu na území členských států. Je tedy zřejmé, že v jeho případě nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné.
8. Žalovaný byl proto přesvědčen, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem zlegalizovat si pobyt a vyhnout se deportaci do vlasti. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Žalobce rovněž nebyl shledán za osobu vyloučenou z aplikace tohoto ustanovení.
9. Žalovaný se rovněž zabýval maximální délkou doby zajištění žalobce, přičemž uvedl, že dne 28. 4. 2021 byla odeslána do Německa žádost o převzetí, kterou Německo dne 3. 5. 2021 akceptovalo. Žalovaný seznámil žalobce s výsledkem dne 7. 5. 2021 a téhož dne vydal rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný proto rozhodl pro zajištění žalobce nejdéle do dne 14. 6. 2021 s možností dalšího prodloužení.

III. Žaloba

10. Žalobce měl v podané žalobě předně za to, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 1, 3, 4 a § 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. d) a § 47 odst. 2 zákona o azylu, článek 8 odst. 1, 2, článek 10 odst. 2 a článek 42 odst. 2, 3 Listiny základních práv a svobod, článek 8 a 12 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i článek 9 Listiny základních práv Evropské unie.
11. Žalobce poukázal na skutečnost, že předpokladem pro zajištění za účelem předání podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu je existence vážného nebezpečí

útěku, které je nutné posuzovat individuálně ve vztahu ke každému případu zvlášť, přičemž žalobce byl přesvědčen, že v jeho případě vážné nebezpečí útěku nehrozí. Do ČR přicestoval na konci roku 2019, a to jednak z důvodu, že mu v Německu končila platnost pobytu, a jednak měl na území ČR přítelkyni, M. Z. K., české státní příslušnosti, se kterou si přál být. Dne 4. 9. 2020 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU byla stanovena v délce 2 let. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, které bylo zamítnuto, proti čemuž podal žalobce žalobu.

12. Se svou přítelkyní (snoubenkou) se žalobce seznámil v roce 2019 přes sociální síť v době, kdy žil v Německu. Již v této době spolu navázali velmi blízký citový vztah. Od vstupu do ČR až do umístění do přijímacího střediska žil žalobce ve společné domácnosti se svou přítelkyní v domě jejích rodičů v Hradci Králové. Následně žalobce nabytí jistoty, že chce s přítelkyní žít do konce života a uzavřít s ní manželství, proto ji dne 24. 12. 2020 požádal o ruku. Od konce roku 2020 se žalobce se snoubenkou snažil podniknout potřebné kroky vedoucí k uzavření sňatku, avšak jakožto cizinec musel pro uzavření sňatku předložit potvrzení vydané Policií ČR o oprávněnosti pobytu na území ČR. Ve vydání takového potvrzení žalobci bránilo správní vyhoštění, neboť žaloba proti rozhodnutí o jeho správním vyhoštění byla zamítnuta a dané rozhodnutí tak nabylo právní moci. V naději, že bude kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu přiznán odkladný účinek, a následně bude žalobci vydáno potvrzení, nepodal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany dříve, jelikož se domníval, že to nebude třeba. Vzhledem ke skutečnosti, že kasační stížnost byla rozsudkem Nejvyššího správního soudu zamítnuta, přistoupil následně bez zbytečného odkladu k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR.
13. V rámci pohovoru k žádosti žalobce vylíčil historii svého vztahu se snoubenkou, výše uvedené okolnosti, které ho vedly k přicestování do ČR, jakož i to, že se do Německa nechce vrátit z důvodu, že nechce opustit snoubenku, se kterou žil. Rozhodnutí o návratu do Německa však bude plně respektovat a podvolí se mu. Žalovaný dospěl ke špatnému skutkovému zjištění, když díky popsání skutečnosti, pro kterou si žalobce nepřeje vrátit do Německa, dospěl k závěru, že rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebude respektovat a přemístění do Německa se bude aktivně vyhýbat. Žalobce naopak výslovně uvedl, že rozhodnutí bude plně respektovat. Hlavním důvodem, pro který je žalobce motivován se rozhodnutí o návratu podvolit, je také skutečnost, že v případě, že mu bude v Německu udělena mezinárodní ochrana, může se za žalobcem jeho snoubenka přestěhovat. K tvrzení žalovaného stran nerespektování právních předpisů v minulosti ze strany žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016 - 30, dle kterého nerespektování správního vyhoštění automaticky neprokazuje nebezpečí pro veřejný pořádek.
14. Žalobce uzavřel, že není dán zákonný důvod k zajištění jeho osoby v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, jelikož neexistuje vážné nebezpečí útěku žalobce a žalovaný tak nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Žalobci tak bylo zasaženo do jeho ústavně zaručeného práva na nedotknutelnost osoby a na osobní svobodu, jakož i práva

na rodinný život a práva uzavřít manželství a založit rodinu. Rozhodnutím je žalobci aktivně bráněno uzavřít manželství se svou snoubenkou a vést s ní rodinný život, a to alespoň do doby, než dojde k jeho přesunu do Německa.

15. Pro případ zrušení rozhodnutí a propuštění žalobce sdělil, že má kde bydlet, a to u rodičů jeho snoubenky.
16. Proto žalobce závěrem navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Ve vyjádření k žalobě ze dne 19. 5. 2021 žalovaný uvedl, že se žalobou nesouhlasí, neboť se namítaných porušení zákonných ustanovení nedopustil a je přesvědčen o tom, že je z napadeného rozhodnutí jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný též zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění či, že nebude plnit jemu zákonem uložené povinnosti a opětovně mařit výkon správních rozhodnutí. Z výpovědi žalobce bylo zřejmé, že si plánuje legalizovat svůj pobyt prostřednictvím sňatku s občankou ČR. Žalobce vstoupil do ČR neoprávněně, přičemž porušil nejen podmínky vízového režimu pro občany Turecka, ale i správní vyhoštění vydané Německem a v ČR pobýval řadu měsíců nelegálně. Z jeho výpovědi vyplynulo, že se nechce vrátit do Turecka ani Německa, jakož i to, že institut mezinárodní ochrany zneužil pro legalizaci pobytu v ČR. Žalovaný proto dospěl k závěru, že je oprávněné se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se přemísťování do Německa vyhýbat. Z dosavadního jednání nelze předpokládat, že by své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu.
18. Proto žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu odmítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). O žalobě rozhodl krajský soud bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhl.
20. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
21. Předmětem přezkumu ze strany krajského soudu je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
22. Podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu může ministerstvo (tj. žalovaný) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit

zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

23. Podle ustanovení § 47 téhož zákona se zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva (tj. žalovaným) uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (odst. 1). Ministerstvo (t.j. žalovaný) může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle ustanovení § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
24. Úvodem je třeba zdůraznit, že zajištění, ať již podle zákona o pobytu cizinců nebo podle zákona o azylu, představuje krajní prostředek, jehož následkem je omezení nebo (v závislosti na povaze, délce, důsledcích a způsobu zajištění) zbavení osobní svobody cizince. Lze je použít pouze při splnění zákonných podmínek, v daném případě konkrétně těch, které jsou uvedeny v ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Ze zákonných předpokladů stanovených v dotčeném 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu žalobce mj. zpochybňoval splnění podmínky spočívající v nemožnosti účinně uplatnit zvláštní opatření podle ustanovení § 47 téhož zákona.
25. Zajištění cizince je tedy mimořádným institutem, který představuje citelný zásah do jeho práv v podobě omezení nebo dokonce zbavení osobní svobody. Může být proto přípustný jen za podmínek stanovených zákonem. Zajištění je ve vztahu subsidiarity k mírnějším donucovacím opatřením („zvláštním opatřením“ podle ustanovení § 47 zákona o azylu), a z tohoto důvodu jsou na žalovaného kladeny požadavky na řádné a individualizované odůvodnění nevyužití zvláštních opatření.
26. Zvláštní opatření podle ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu spočívají v povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Zvláštní opatření je možné považovat za účinná jen tehdy, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky – bez fyzického zajištění žadatele. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 23, „[v]olba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“
27. Se žalobcem lze souhlasit potud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného je kusé, nicméně žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí v zásadě správně

poukázal na to, že žalobce opakovaně neoprávněně překračoval hranice členských států, nerespektoval uložené správní vyhoštění, poměrně dlouhou dobu pobýval zcela nelegálně na území ČR,

přičemž z jeho výpovědí byla zjevná snaha zůstat na území ČR se snoubenkou, nikoliv jím tvrzená vůle podvolit se případnému rozhodnutí o návratu zpět do Německa. Krajský soud s ohledem na všechny zjištěné skutečnosti přisvědčil žalovanému, že v případě žalobce skutečně existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu, v tomto případě Německa. Uvedené závěry rovněž obstojí jako důvod, pro který nelze rozumně předpokládat, že sledovaného účelu (tj. zajištění žalobce za účelem jeho předání jinému členskému státu, který je příslušný rozhodovat o jeho žádosti o mezinárodní ochranu) bude dosaženo za použití zvláštních opatření uvedených v ustanovení § 47 odst. 1 zákona o azylu. Volba zmíněných zvláštních opatření je totiž vázána na předpoklad, že žadatel bude

se státními orgány spolupracovat při realizaci těchto opatření a že jejich uložení je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to konkrétně při jeho návratu do Německa, které je podle nezpochybněného závěru žalovaného příslušné k rozhodnutí o žádosti žalobce. Za situace, kdy uvedený předpoklad splněn není, jak se stalo v přezkoumávané věci, je při splnění ostatních podmínek uvedených v ustanovení § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu zajištění legitimním prostředkem pro dosažení účelu sledovaného citovaným zákonným ustanovením.

28. Lze tedy nepochybně souhlasit se závěrem žalovaného v tom, že při vydání žalobou napadeného rozhodnutí měl oprávněné důvody se domnívat, že se žalobce bude vyhýbat přemístění do státu příslušného k rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu

a že dosavadní chování žalobce nesvědčí pro upřednostnění zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. Žalovaný patřičně zohlednil uvedená skutková zjištění a náležitě se zabýval možností uplatnění zvláštních opatření podle ustanovení § 47 zákona o azylu. Soud považuje žalovaným zohledněné skutečnosti za nepochybně relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Žalovaný k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální okolnosti v případě žalobce plně odpovídají judikovaným požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření.

29. Při zohlednění žalobcovy anamnézy pokud jde o jeho nelegální pobyt na území ČR po vyhoštění z Německa a snahu o legalizaci pobytu na území ČR pomocí žádosti o mezinárodní ochranu a uzavření sňatku s občankou ČR, nemůže samotná skutečnost, že žalobce má kde na území ČR bydlet a případné rozhodnutí o návratu do Německa chce respektovat, neboť se za ním může jeho snoubenka přestěhovat, představovat „záruku korektnosti jeho chování“, jako předpoklad, že žalobce bude své povinnosti plnit a vydaná rozhodnutí respektovat.

30. Žalovaný tedy nepochybil, když namísto užití zvláštních opatření přistoupil k zajištění žalobce. Pro závěr o tom, že zvláštní opatření podle zákona o azylu by nebyla v

případě žalobce účinná, svědčily relevantní okolnosti – žalobce již v minulosti vědomě nerespektoval správní vyhoštění vydané jiným členským státem a následně vědomě nelegálně pobýval na území ČR.

VI. Závěr a náklady řízení

31. Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.
32. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadoval) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. a III. tohoto rozsudku).
33. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 4. června 2021

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.